

INGEZONDEN.

WETSONTWERP ZIEKENVERZORGING.

I.

Ofschoon het wetsontwerp ongetwijfeld veel goeds bevat, zijn er toch enkele punten, waarop zeker de aandacht dient te worden gevestigd.

Terwijl ongeveer $\frac{1}{3}$ der Nederlandsche artsen „dorpsgeneesheer” zijn, doet het wel vreemd aan, dat nergens in de wet het woord apotheek-houdende-arts voorkomt! Ik heb reeds eenige malen in dit *Tijdschrift* er op gewezen, in hoeveel ongunstiger omstandigheden wij verkeeren dan onze stads-broeders (auto, rijtuig, apotheek-onkosten, eventueel assistenté, uitbesteding van kinderen voor opvoeding, enz.), zoodat dit hier niet behoeft herhaald te worden. Wat nu betreft de honoraria (art. 14), daar missen wij feitelijk elke erkenning van den werkelijken toestand, zooals hij is en zooals hij worden zal. Er zijn nl. drie omstandigheden, welke van grooten invloed zijn, althans moeten zijn, op onze toekomstige honoraria, en die (ook in de M. v. T.) volmaakt doodgezwegen zijn:

1°. Dat alle vroegere honoraria een belangrijk moment van philanthropie in zich bevatten en *dus als basis voor de toekomstige honoraria onbruikbaar zijn.*

2°. Dat men ons eenvoudig onze vrijheid beneemt en dwingt onder zeer bepaalde voorwaarden te arbeiden.

3°. Dat de komende regeling ons *zeer veel meer* werk zal verschaffen.

De zinsnede (in de M. v. T. bldz. 10): „zal het vast te stellen minimum genoemde bedragen moeten overschrijden”, klinkt veel te laks en belooft niet veel goeds! *Deze overschreiding zal zéér belangrijk moeten zijn.*

Ik weet niet, of er achter VAN BRUGGEN's uitlating, „dat de toelichting er wel op wijst, dat het gewenschte honorarium, van f 4.— per persoon, verkregen zal worden”, soms meer zit dan oppervlakkig het geval schijnt te zijn. Bevat dit soms een stille vermaning: vraag maar niet meer, want dat krijgen jelui toch niet!”

Welnu: f 4.— is geen gewenscht honorarium! Dit is *onaannemelijk* en de propaganda voor een minimum van f 5.— per persoon, die door „ons groepje uit de Alblasserwaard” is gemaakt, zal dienaangaande wel vruchten dragen. Wij eischen f 5.— per persoon, *niet* inbegrepen verloskundige behandeling, en *niet* inbegrepen vergoeding voor groote afstanden. Op de conferentie, die ik had met het hoofdbestuur en met de commissie van advies in zake dit wetsontwerp, is nadrukkelijk toegezegd, dat er een speciale *algemeene* vergadering uitgeschreven zal worden, ten einde de leden zich te doen uitspreken over het honorarium, dat wij wenschen. Eerst *daarna* kan en mag het hoofdbestuur met de regeering over cijfers praten of desbetreffende adviezen geven.

Nogmaals zij er op gewezen, dat bij het vaststellen van wat een billijk honorarium is, het volmaakt doelloos is met ingewikkelde berekeningen voor den dag te komen en aan te toonen, dat fonds A bijv. f 0.02 meer oplevert dan fonds B!! De eenige vraag, die men zich heeft te stellen, is deze: Hoe groot moet ik het honorarium stellen, opdat, aannemende dat het grootste deel van mijn particuliere praktijk verdwijnt, mijn jaarlijksch inkomen *minstens* gelijk blijft. Doch stellig moet dit inkomen, door het vermeerderde werk, *grooter* zijn.

Derhalve f 5.— per persoon, netto. En geen cent minder!

Men gelieve zich er nog eens ter dege rekenschap van te geven, dat zelfs *nog dit jaar de levensomstandigheden ongunstiger zijn geworden*; het leven wordt nog steeds duurder, de depreciatie van den gulden neemt toe, de belastingschroef wordt steeds nijpender!

Bleskensgraaf, 15 September 1920.

C. VAN BEMMEL.